

Το «παγκόσμιο χωριό» και ο κατακερματισμός της εμπειρίας

Η τυπογραφία κατ' αρχήν και μετά τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης συνετέλεσαν τα μάλλα στην δημιουργία των εθνικών ομάδων. δημιούργησαν κοινές εμπειρίες σε διάσπαρτα γεωγραφικά κομμάτια του πληθυσμού, φτιάχνοντας έτσι εθνική συνείδηση. Με τον καιρό όμως, την δικτύωση του κόσμου και τον πολλαπλασιασμό των Μέσων αυτή η τάση άρχισε να αντιστρέφεται. Η δημιουργία αυτού που ο Marshal Mc Luhan ονομάζει «παγκόσμιο χωριό» διαβρώνει σιγά - σιγά τις βάζεις του αμιγούς εθνικού κράτους. Η μεταφορά γνώσης και εμπειριών απ' όλο τον κόσμο μέσω των Δικτύων, της δορυφορικής τηλεόρασης κ.λ.π. δημιουργεί ένα ενιαίο παγκόσμιο πολιτισμό, στον οποίο λόγω ιστορικών συγκυριών κυριαρχεί τοαμερικανικό μοντέλο. Ολόκληρος ο κόσμος έχει γίνει ένα απέραντο χωνευτήριπληθυσμών, όπου στην Νέα Υόρκη τρώνε μουσακά, στην Αθήνα ακούνε ραπ και στην Ιερουσαλήμ βλέπουν ταινίες του Μπελίνι. Η έννοια του κλειστού έθνους σε ένα ανοιχτό επικοινωνιακό περιβάλλον δεν έχει πια νόημα. Οι μεγάλες όμως ενοποιητικές έννοιες, όπως είναι το έθνος, που άνθισαν την εποχή και λόγω των Μαζικών Μέσων δέχονται και μια άλλη επίθεση εκ των έσω. Η πληθώρα των δίαυλων επικοινωνίας κατακερματίζει πια την κοινή εμπειρία που λειτουργούσε ως ενοποιητικό στοιχείο και την θέση της παίρνουν αποσπασματικές εμπειρίες. Ήταν διαφορετικά, για παράδειγμα, όταν στην Ελλάδα υπήρχαν δύο τηλεοπτικά κανάλια (με καλό ή κακό πρόγραμμα - δεν έχει σημασία)και ολόκληρη η επικράτεια είχε κοινό σημείο αναφοράς (έστω ως συζήτηση την επόμενη μέρα στο γραφείο) και θα είναι διαφορετικά όταν θα υπάρχουν τα μπουκέτα των 100 δορυφορικών καναλιών, των 50 εφημερίδων και των εκατομμυρίων web sites στο Internet. Τώρα οι κοινές μας (έστω διαμεσολαβημένες) εμπειρίες κατακερματίζονται και η ενοποιητική ιδιότητα των ΜΜΕ αντιστρέφεται. Έτσι λοιπόν με όχημα τα Μέσα Επικοινωνίας βαδίζουμε προς ένα παγκόσμιο πολιτισμό με μικρές πληθυσμιακές ομάδες που δεν θα βασίζονται σε κάποια κοινή μεγάλη ιδέα, αλλά σε κάποια ίσως κοινά ενδιαφέροντα.